

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.662 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die beweert van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 16 augustus 2007 bij volmacht in het huwelijk met K.G. van Nederlandse nationaliteit.

In de loop van 2008 verkrijgt de Nederlandse echtgenote van verzoeker vestigingsrecht in België.

Op 29 september 2008 geeft het parket van de procureur des konings te Antwerpen een negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk.

Op 15 oktober 2008 deelt de stad Antwerpen mee dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote niet erkend wordt.

Op 30 december 2008 leggen verzoekers voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 30 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 27 januari 2009 geeft het parket van de procureur des konings te Antwerpen een negatief advies inzake de gezinshereniging op basis van wettelijke samenwoning.

Op 28 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 30.12.2008 door M.M. (...), van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1). Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Uit de brief van het parket van Antwerpen d.d. 27.01.2009 blijkt dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die op een schijnrelatie wijzen die er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan de man, namelijk:

A. "Clandestien huwelijk

niettegenstaande het feit dat de partners klaarblijkelijk minstens tijdelijk, de intentie hebben het huwelijk in Antwerpen te beleven (een inschrijving wordt gevraagd of een verblijfplaats in Antwerpen wordt voorgehouden) werd er blijkbaar nooit iets ondernomen om in Antwerpen te huwen; er wordt een verontrustende toename vastgesteld van personen welke zich vanuit de buurlanden in België komen vestigen enkel en alleen om de strengere wetgeving inzake huwelijk en gezinshereniging van hun land te ontduiken (België-route). Het huwelijk werd niet aangegeven of geregistreerd in Nederland, men heeft deze stappen pas ondernomen nadat personeel van de gemeente hier vragen over stelde. De vrouw heeft een adres behouden in Nederland, ze werkt reeds 1 maand in Nederland, ze heeft geen werk gezocht in Antwerpen en er zijn sterke twijfels of zij wel degelijk in België woonachtig is.

Huwelijk per volmacht. De man was zelf niet op zijn huwelijk aanwezig. (Overeenkomstig art 17 van de nieuwe Mudawannah (geldig vanaf februari 2004) mag men bij volmacht huwen als er bijzondere omstandigheden (die persoonlijke aanwezigheid verhinderen) zijn die door de rechter erkend worden.)

B Schijnhuwelijk

De man is op clandestiene wijze naar België gekomen en verblijft hier illegaal;

Leeftijdverschil van 8 jaar, de vrouw was net 18 geworden wanneer het huwelijk werd afgesloten;

Bemiddeling door de familieleden van de man en vrouw: dit wordt verzwegen door de man;

Personalia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens, de man verklaart onder meer dat de zussen van de vrouw niet gehuwd zijn, terwijl er reeds drie van de zes gehuwd zijn; de man weet niet waarom de vrouw zich opnieuw te Rotterdam heeft laten inschrijven;

Verschillen in de verklaringen, onder meer inzake het kenningsmakingsverhaal, het verhaal van de man is ongeloofwaardig, volgens hem hebben ze elkaar toevallig leren kennen, de vrouw geeft toe dat er bemiddeling was. Ook inzake het verdere verloop van de relatie zijn er verschillen, volgens de man waren er slechts telefonische contacten totdat hij haar ten huwelijk vroeg, volgens de vrouw zagen ze elkaar wel, ze leggen verschillende verklaringen af inzake de wijze waarop het huwelijksvoornemen en de huwelijksvraag tot stand is gekomen, volgens de man werkt de vrouw ook op zaterdag, volgens de vrouw werkt ze van maandag tem vrijdag, volgens de man heeft de vrouw geen vrienden in België, de vrouw verklaart dat ze altijd al in België had willen wonen en dat ze hier vriendinnen had,...

Geen van beiden kent de huwelijksdatum;

Snelle gang van zaken. Betrokkenen kennen elkaar bijna niet wanneer ze huwen.

C. Verblijfsvoordeel

De man had geen legaal verblijf in België noch in Europa en kan dit enkel verkrijgen via het huwelijk. Mijn ambt meent dan ook negatief advies te moeten verlenen omtrent de toekenning van verblijf op basis van de verklaring van wettelijke samenwoning."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij in de repliekmemoorie wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980; van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (in bijzonder: zorgvuldigheidsbeginsel).

8.1.1. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St. nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St. nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St. nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St. nr. 43.852 van 12.08.1993; R.v.St. nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband met zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St. nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St. nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St. nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St. nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers

uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

8.1.2. Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

Immers, bij de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, leest men als motivering dezelfde die d.d. 15,10,2008 door de procureur des Konings wordt gebruikt als negatief advies i.v.m. het huwelijk.

De gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid achtte het nodig advies te vragen aan de procureur des Konings inzake de wettelijke samenwoning.

Dat het gekunstelde knip- en plakwerk niet getuigen ter zake van een weloverwogen motivering die van de overheid mag worden verwacht. Een burger mag meer duidelijkheid verwachten van zijn of haar overheid, te meer omdat de ene motivering het zogenaamde schijnhuwelijk betreft en de andere motivering -doch dewelke identiek is- de wettelijke samenwoning. Deze twee verschillende statuten, met verschillende rechtsgevolgen -ook wat betreft de voorwaarden die aan een verblijfsrecht zijn verbonden- vragen bijgevolg een verschillende motivering.

Bovendien wordt de vraag gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Burgemeester dat in de loop van de 4de maand na de indiening van de bijlage 19 ter (dd. 30.12.2008) een relatieverslag wordt opgesteld, (stuk 10)

Dat moet worden vastgesteld dat niet eens werd gewacht op de 4de maand en het bijhorend relatieverslag om een beslissing te nemen. Reeds gelijktijdig werd de vraag aan de procureur des Konings gesteld om advies te verlenen over de geldigheid van de verklaring tot wettelijke samenwoning. (stuk 9) De geweigerde huwelijksakte op basis van het negatieve advies van de procureur des Konings en de daaropvolgende verklaring tot wettelijke samenwoning blijken voor de gemachtigde van de Minister voldoende te zijn om een bijlage 20 te laten afleveren met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het komt voor dat deze gemakzuchtige gevolgtrekking geen voorbeeld is van de zorgvuldigheidsverplichting die op de overheid rust.

Dat de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid op geen enkel moment de redenen aangeeft waarop hij zijn beslissing steunt, (stuk 2) Hij neemt slechts genoegen met de verwijzing naar de brief van het parket aangaande het door hem gevraagde advies met betrekking tot de wettelijke samenwoning. Verzoeker wordt geconfronteerd met eenzelfde advies dat hij enkele maanden voordien had gelezen.

Dat de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid het zelfs nalaat enig wetsartikel te vermelden, waarop hij zijn beslissing juridisch steunt, (stukken 1 en 2) Hij beperkt zich slechts tot de loutere opname van het advies van de Procureur des Konings. Omtrent de concrete situatie van verzoeker als wettelijk samenwoner wordt met geen woord gerept.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig is.

Verzoeker voert in het tweede middel ondermeer het volgende aan:

“Tweede middel: Schending van de wet van 23 november 1998 tot invoering van de wettelijke samenwoning; van de artt. 146 bis, 165 en 167 van het Burgerlijk Wetboek; van artt. 40 en 40 bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 44 en 50 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

(...)

8.2.3. Aangezien verblijfsrechtelijk van de partner van een EU-burger wordt gevraagd dat hij het bewijs overlegt aangaande het partnerschap met de burger van de Unie die hij begeleidt of bij wie hij zich voegt.

Dat de verklaring van Wettelijke Samenwoning aan deze voorwaarde voldoet.

Bovendien moet bewijs worden geleverd van een duurzame en stabiele relatie. Verzoeker legt als bewijs hiervoor de buitenlandse huwelijksakte van 16.08.2007 voor. Verzoeker en zijn echtgenote/partner wonen sinds 1.11.2008, na enige tijd in Nederland te hebben gewoond, samen aan het (...) te (...). Een positief verslag door de wijkagent werd opgesteld alvorens de verklaring tot Wettelijke Samenwoning te kunnen afleggen, (cf. art. 50 §2, 6^c van het KB 8.10.1981)

Dat deze voorwaarden zoals in voormeld KB dienen voldaan.

Dat een bijkomend advies van de Procureur des Konings overbodig is. Meer nog, het is een bijkomende voorwaarde die nergens in de wet is terug te vinden, juist omdat het de wettelijke samenwoning betreft. Deze voorwaarde is strijdig met de geest van de wet op de wettelijke samenwoning. Want het verschil tussen het huwelijk en de wettelijke samenwoning bestaat erin dat het eerste statuut wel degelijk een affectieve seksuele relatie vraagt, terwijl de wettelijke samenwoning een partnerschap is met als doel een levensgemeenschap tot stand te brengen. Het enige wat de gemachtigde van de Minister van asiel- en migratiebeleid kan controleren, is de feitelijke toestand dat betrokkenen samenwonen. Wat wil zeggen een woonstcontrole die erop gericht is na te gaan of betrokkenen op het zelfde adres wonen en er een duurzame en stabiele relatie op na houden.

Dat deze controle gebeurt door de wijkagent, die in voorkomend geval een bijkomend buurtonderzoek verricht. In casu werd ante factum vastgesteld dat betrokkenen samenwonen, daar anders volgens de gebruiken van het district (...) geen verklaring tot wettelijke samenwoning kan worden afgelegd.

Dat, en niet in het minste, de controle in functie van het attest van immatriculatie niet werd uitgevoerd. Bijgevolg kon -ten eerste- niet worden vastgesteld of verzoeker en zijn partner/echtgenote op hetzelfde adres wonen, laat staan of ze er een duurzame relatie op na houden. En ten tweede, kan de gemachtigde van de Minister van asiel- en migratiebeleid niet vaststellen of verzoeker zogenaamd wil profiteren van de verblijfsrechtelijke voordelen verbonden aan de status van zijn partner/echtgenote.

Doordat de overheid zich beperkt tot gevolgtrekkingen -gebaseerd op een analoge toepassing van een negatief advies- zonder de visu vaststelling, heeft zij een inbreuk gepleegd op de wettelijke strekking van art. 40§2, 2° van de wet van 15.12.1980, die de vereiste van samenleving tussen de echtgenoten oplegt. De overheid had moeten nagaan of er al dan niet sprake was van een werkelijke en duurzame samenleving tussen verzoeker en zijn echtgenote zoals hierboven wordt voorgesteld, wat echter niet is gebeurd.

Er moet dan ook worden besloten dat, wat het tweede middel betreft, de wetten door de administratie niet zijn nageleefd, waardoor de rechten van verzoeker zijn geschonden.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij inzake het eerste middel dat een negatief advies van de procureur des konings niet bindend is maar dat het de overheid niet ten kwade kan worden geduid dit gemotiveerd advies te hebben gevolgd. De procureur des konings adviseerde immers op basis van veelvuldige objectieve elementen uit het administratief dossier. Verwerende partij is van mening dat op grond van die gegevens rechtmatig kon worden geoordeeld dat het een schijnrelatie betrof. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de vestiging werd geweigerd, zodat verzoeker met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen deze beslissing.

Betreffende het tweede middel repliceert verwerende partij dat een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van verblijfsaanvragen in het kader van de gezinshereniging enerzijds en bepalingen omtrent wettelijke samenwoning in het Burgerlijk Wetboek anderzijds. Ter vrijwaring van de uitholling van de Vreemdelingenwet spreekt het voor zich dat de wettelijke samenwoning niet mag gericht zijn op het louter verkrijgen van een verblijfsrechterlijk voordeel. Het ingewonnen advies was dan ook niet overbodig laat staan onwettig. De bestreden beslissing betreft niet de weigering van een samenlevingscontract, maar wel de weigering van een verblijfsaanvraag in het kader van de gezinshereniging. Verzoekster toont dan ook niet aan in welke mate de voormelde wetsartikelen geschonden zouden zijn.

3.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker betreffende het eerste middel dat verwerende partij niet ingaat op de omstandigheid dat beide adviezen gelijklopend zijn terwijl ze enerzijds het huwelijk betreffen en anderzijds de wettelijke samenwoning. De overheid heeft zich helemaal niet vergewist of de voorwaarden aanwezig zijn om te spreken van een stabiele relatie. Aangezien verzoeker gehuwd is in augustus 2007, hij en zijn echtgenote zich zijn komen aanbieden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand in november 2007 en sinds de aankomst in België samenwonen, kon de overheid niet anders besluiten dan dat er een stabiele relatie is. Deze wordt trouwens bevestigd door de politiecontrole in het kader van de verklaring van wettelijke samenwoning. Betreffende het tweede middel stelt verzoeker dat hij

uitdrukkelijk heeft verwezen naar de artikelen 44 en 50 van het Vreemdelingenbesluit. Het advies van de procureur des konings, ook al is het niet bindend, schept virtueel een bijkomende voorwaarde, naast de bepalingen in het burgerlijk wetboek en de voorwaarden vermeld in het vreemdelingenbesluit.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat uit de brief van het parket van Antwerpen blijkt dat er elementen aanwezig zijn in het dossier die wijzen op een schijnrelatie die er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan verzoeker. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, die ondermeer dient te worden onderzocht in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Marokkaanse man zich in België bij een Nederlandse vrouw voegt met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Nederlandse vrouw aantoont dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar partner tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en zij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op stringente wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

In casu blijkt niet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enig onderzoek heeft gevoerd om te bepalen of verzoeker en zijn partner voldoen aan de

voorzien voorwaarden in de hoger vermelde bepalingen. In de bestreden beslissing wordt immers slechts gesteld dat het een clandestien huwelijk en een schijnhuwelijk betreft en dat verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel nastreeft. De gemachtigde van de minister verwijst hiervoor naar het negatief advies van de procureur des konings van 27 januari 2009 waarin feitelikheden worden opgesomd die op deze schijnsituatie wijzen.

Verzoeker voert aan dat twee verschillende statuten, namelijk het huwelijk en de wettelijke samenwoning, met verschillende rechtsgevolgen en verschillende voorwaarden, een verschillende motivering vereisen en dat het niet opgaat om zich louter te steunen op het negatief advies van de procureur des konings dat gelijkaardig is aan datgene dat werd gegeven inzake de weigering om het huwelijk te erkennen. Verzoeker meent dat verwerende partij de redenen niet aangeeft waarop de bestreden beslissing steunt. Verzoeker meent dat de overheid niet is nagegaan of in casu is voldaan aan de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie.

Gelet op de duidelijke wetsbepalingen, die hierboven worden weergegeven, dient te worden vastgesteld dat de wetgever zelf de objectieve normen heeft vooropgesteld waaraan een aanvraag tot verblijf op basis van een duurzame en stabiele relatie met een EU-burger dient getoetst te worden. De wetgever heeft, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge doch objectief verifieerbare voorwaarden gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan. Daarnaast heeft de wetgever - door initieel slechts een voorlopig verblijfsrecht toe te staan - voorzien in een systeem dat het bestuur toelaat om alsnog sanctionerend te kunnen optreden indien een relatie pas achteraf niet duurzaam of stabiel blijkt te zijn en eventueel een gefingeerd karakter heeft. Het verblijfsrecht dat gebaseerd is op een stabiele en duurzame relatie kan immers in een aantal, in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet omschreven, eenvoudig vaststelbare situaties, tijdens de eerste twee jaar van het verblijf beëindigd worden. Het verblijf kan zelfs in de loop van het derde jaar van het verblijf nog beëindigd worden indien er naast de in de wet vastgelegde omstandigheden elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. De wetgever heeft er dus voor geopteerd een systeem te voorzien dat toelaat zowel preventief als a posteriori op te treden tegen misbruiken, zonder evenwel toe te laten dat - op basis van een louter vermoeden omtrent de ware intenties van de partners en veronderstellingen inzake de toekomstige evolutie van een relatie - een verblijf te voorbarig zou geweigerd worden.

Behoudens wat bepaald is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet besloten worden dat op andere gronden dan het niet vervullen van de door de wetgever in artikel 40bis van deze wet gestelde voorwaarden een verblijf op basis van een duurzame relatie kan geweigerd worden. De Raad stelt vast dat verwerende partij in casu wel andere gronden heeft gebruikt om een verblijf op basis van een duurzame relatie te weigeren dan de voorwaarden voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en daaruit volgend artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het eerste middel en het tweede onderdeel van het tweede middel zijn gegrond.

3.5. Aangezien twee aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in de onderzochte middelen aangehaalde bepalingen of beginselen.

